

ГОРСКА СРЕЦА

— Добъръ вечеръ, Мець-Мецанке! но Калинката задрѣма,
— Богъ доброто, Яно, Янке! пкъкъ Свѣтулката я нѣма,
Та кжде така на слуки, литнала е пакъ далече! —
между тия горски буки? нажалено Янка рече...
— Азъ не съмъ сама, саминка, — Нищо, нищо, Янке златна,
води ме една Калинка, нали вечеръта е лѣтна,
още чудната Свѣтулка, — съ тебъ ще дойда до полето, —
искахме да вържемъ люлка тамъ ще слѣзе отъ небето
срѣдъ полянитѣ зелени, твоята сребърна звезда, —
между ягоди червени — ще те хване за ржчица,
и щѣхме да се полюлѣмъ и ще стигнете поляка,
и съсъ птичкитѣ да пѣмъ, чакъ до кжщната пжтека...

И. Стубель

ЗА КОГО ПЪЕ СЛАВЕЯ

Минавали двама турци презъ гората и се разговаряли. По едно време чули, да пѣе славей. Спрѣли се и се заслушали. Слушали, що слушали и единиятъ турчинъ рекълъ на другия:

- Хубаво пѣе за мене този слевей.
- Че защо за тебе да пѣе? Пѣе за мене.
- Не, за мене.
- За мене!

Скарали се и се сбили. Работата дошла до сждъ. Преди да се насрочи дѣлото, единътъ турчинъ отишелъ скритичкомъ при кадията и пустналъ въ джеба на джубето му петъ лири. Сжщото направилъ и другия. И той искалъ да подкупи кадията въ своя полза.

Минали се нѣколко деня и, ето, двамата се изправили предъ сжда, всѣки увѣренъ въ себе си, че той ще спечели дѣлото. Кадията, както си седѣлъ по турски, взелъ законника, турилъ го на колѣното си и запиталъ единия отъ тжжителитѣ:

— Я ми разправи ти мене, какъ бѣше тая работа? Ама нищичко да не криешъ.

Запитаниятъ разправилъ отъ игла до конецъ, какъ е станало всичко.

— Така ли бѣше? — обърналъ се кадията къмъ другия.

— Така, кадия-ефенди. Само че славеятъ пѣеше не за него, а за мене.

— Не, за мене, — натъртилъ първиятъ.

Пакъ се започнала предишната препирня.

— Чакайте, чакайте да видимъ, какво ще каже законътъ. Той не лъже, — умирилъ ги сждията и, като разтворилъ законника, дълго го прелиствалъ отъ кора до кора. Най-сетне турилъ прѣста си на едно мѣсто, погледналъ надъ очилата си тжжителитѣ и отсѣкълъ:

— Слушайте сега, тука нѣма лъжа: славеятъ нито за тебе е пѣлъ, нито за тебе. Пѣлъ е за мене. Хайде сега да си вървите.

Тжжителитѣ се погледнали единъ другъ и си излѣзли съ наведени глави. Разбрали, че славеятъ наистина е пѣлъ за кадията. Но късно било.

С. Чилингировъ